

Степан Васильович Васильченко

Олив'яний перстень

1

Вимандрувало на село їх троє.

Перший — Валер'ян Ліщина, син учителя. Із себе такий, невеличкий на зріст, хоч має вже чотирнадцять років, худорлявий, гостроносенький, русявий, чуб довгий, підстрижений іззаду, як у професора. Блузка на ньому — з латками, пояс нижче живота; черевики на ногах батькові, великі; він їх носить, як сам каже, «до останньої каплі крові». Всі його знали в школі: завжди в нього як не ячмінь на оці, то чиряк на шиї. Проте ходить він із такою пихою, що люди мимохіть спиняються і дивляться на нього. Особливо коли він іде з редакторським портфелем під рукою. Як же: відповідальний редактор шкільної стінгазети. Правда, бачили його і в іншому вигляді — коли він сидів, в три погібелі зігнувшись, на брудній підлозі коло шахматної дошки, завожений, розхристаний, з блискучими од азарту очима, часом із булькою під носом, завжди готовий дряпатися нігтями за нечисту гру. Проте, вставши, зразу набирав свого звичайного вигляду всіма поважаного, енергійного й працювितого редактора популярної в школі

стінгазети.

Другий — Вітя Барановський — син трамвайного робітника; в кишені в нього завжди буває повно лампочок, патронів, кусків проводу, часами общеньки, гвіздки. Де він усе теє добуває — із делікатності ніхто про те не допитується. До навчання хлопець явно ледачий, приходиться у клас на другу, часом на третю лекцію; очі затуманені, вигляд загадковий, сидить у класі — нічого не чує й не бачить, думає про щось своє. На перемінках кашляє баском і дуже боляче штовхається. Дівчата стиха кидають йому сердито: «Вітька — босяк», — не сердиться. Коли ж у школі відбуваються святкові вечірки, Вітя зразу виходить на перше місце: без нього ніщо не зробиться — він і столяр, і слюсар, і головний монтер, і декоратор. Працює захоплено з ранку до ночі не ївши, не пивши. Із себе хлопець рослявий, років п'ятнадцяти-шістнадцяти.

Третій — Кость Ясінський — біженець із Холмщини; документів у нього — ніяких, і скільки йому років — ніхто не знає. Може, п'ятнадцять, а може, й сімнадцять — хлопець високий, стрункий, на губі уже ніби щось темніти починає. Чепурний коло себе, хоч ходить убеханий у якісь наросвітрянські мішки. Дзеркальце в нього, гребінчик, чуб носить з проділом. Тихий, лагідний, усякому догідливий, до науки здатний. Одно тільки смішне було в ньому: дуже вже чемний до дівчат.

На лекціях пише їм «летучки». Має грубенський у палітурці зшиток своїх віршів, читає їх дівчатам. «Дівчур» — дражнили його в школі.

Дівчур, волочур, дівки штани подеруть,
із вулиці проженуть...

II

Над Києвом спадав курний вечір. Цілий день пекло, як огнем, сонце, і в місті стояла неймовірна задуха. До того скрізь робили на вулицях ремонт: чистили каналізаційні труби, лагодили трамвайні лінії, штукатурили й фарбували будинки. Кипіли по вулицях казани з смолою, і сморід не давав дихати, а курява, що увесь день хмарою стояла над улицями, густа й їдка, різала очі, налазила в ніс, хрускотіла на зубах. Широкі вулиці великого міста, що по них раніш плавом плив усякий люд, тепер спорожніли: снували по них тільки тоненькі людські течії, як ті, що попересихали од спеки, багатоводі колись ріки.

Коли над містом упали вечірні тіні, з будинку української трудової школи поважно вийшов на вулицю Валя й, заклавши руки за спину, помалу пішов вулицею в напрямі до кіно. Коло кіно світився синій ліхтар і визирали страхітні на стіні пики.

Мов десь за синім склом в акваріумі рибки, мляво товпилася до дверей невелика купка людей. Ліщина спинився коло кіно і став розглядати сьогоднішню програму.

Щось ляснуло його по плечу.

— Здоров, Валю!

Ліщина зирнув на нього сердито, далі, впізнавши Вітю, зрадів надзвичайно: товариші не бачились з того часу, як у школі закінчилось навчання.

— А я думав, що тебе давно вже і в Києві немає, - сказав Вітя. — Ти ж збирав екскурсію на село?

Обличчя в Ліщини охмуріло, стало скучне, невеселе.

— Збирав, — сумовито промовив він, — та з нашими учнями хіба організуєш що путне. Комісії, маршрути, плани, а до діла прийшлося — так один — «мені зараз не можна», другий — «мене не пускають удома», а інші тільки пустили з школи, порозбігались, що й з свічкою їх не знайдеш. Та так і розвалилась справа. Ех... Я вже не раз думав собі: піду я сам. Що мені таке?

У Валі блиснули очі:

— Вітька! — ляснув він несподівано товариша по плечу. — Скільки ще зосталось канікул?

Вітька подумав:

— Та ще більше місяця, — а що хіба?

— Знаєш що, Вітю, махнімо удвох.

— Куди? — засміявся Вітя.

— В мандрівку, на села, слово честі — давай!

Ну, чого ми тут будемо паритися в цьому Києві? Що ми тут побачимо? Літо зійде швидко, а чим його згадаєш? А там, ліс, поле...

Гаряче, заповзято, як раніш агітував школярів, Валя почав умовляти товариша.

Вітька щось думав своє. В його уважніше щурились очі, живішала усмішка, в очах блиснув лінивий огник.

— Хіба от що, — перебив він Валя, — чи не махнути у гості до Бондарів на Полтавщину... У них, казали, пасіка є, - хоч меду наїмося.

Валя, швидко глянувши на нього, хвилинку подумав і ляснув у долоні:

— А справді! Вони ж колись кликали до себе... Як я забув!

Відразу, як живі, встали перед очима Бондарі — Василь і Настя: він у доморобній свиті, у великих чоботях, на голові у його селянська патлата шапка, через плече полотняна шанька для книжок. Привітне його обличчя в ластовиннях осміхається миролюбною усмішкою: «Та й за віщо ви завелися? От люди!» А поруч Настя: сірі очі під чорними дугами все ніби щось хочуть сказати, все ніби з тебе сміються. Перед нею вертиться дзигую оте

шалапутне Мазурчення, взялось у боки, копилить губу — дражниться:

Одчепись, препоганий, ти ж мені не рівня: що ти швець, вражий мнець, а я Бондарівна.

Так усі й звать її у школі — Бондарівна. Почали пригадувати, як Василь завжди не втерпить, щоб не підняти, коли побачить долі, «святий хлібець»; обдує на йому порох, у кишеню ховає: «оддам чийсь корові, щоб з'їла». Пригадували, як він завіряв, що в Києві день коротший, ніж у селі: «Гур-гур — і немає дня».

— Ідем, Вітько! Єй-бо, ідем! Ну, руку?

Ліщина простягнув руку.

— Лясь! Лясь!

Погодились.

— Підем.

— Ну от, — зітхнув з полегшенням Валя і далі вже переходить до діла:

— Де живуть Бондарі — ти знаєш?

— Десь у Лубенському повіті... В Лубенському чи в Лохвицькому.

— От тобі й маєш! Треба знати докладно — в якому селі, в якій окрузі.

— Стій, — зразу пригадав Вітя, — Кость, здається, Ясінський листується з ними. В нього можна довідатись про адресу. Ходімо зараз до нього.

У Валі блиснула ще одна нова думка:

— Може, і його умовимо з нами. Правда?

— А цей піде! — певно чогось промовив Вітя. — Неодмінно піде!

— І як воно гарно все виходить! — говорив весело Ліщина.

Швидко вхопив за рукав товариша.

— Ходімо!

І хлопці бігцем подалися від кіно по курній вулиці.

III

В дитбудинку на краю міста діти вже полягали спати. Тіснота та духота повигонили дітей з похмурого помешкання, повкладались на веранді, на моріжку в дворі.

— Костю! Костю!

Хтось будив Костя, стягуючи одіяло:

— Вставай, он до тебе прийшли.

— Га? Хто? Що? Та одчепіться од мене! Чого їм? — спросоння змагався Кость.

— Діло, кажуть, пильне, вставай! Кость незадоволений встав із постелі:

— Де вони?

Показали: в кінці двору, в тінях, стояли двоє якихось силуетів. Лінива постать Костя, скуйовджена, в одній білизні, похилиталась туди. Підійшов, хмурячись і позіхаючи, протер очі,

придивляється:

— Хто тут такий? — А далі впізнавши: — А-а-а! Здрастуйте! Чого це ви?

— Ходімо далі, щось скажемо, — промовили ті таємничо, як змовці.

Через город повели під тополлю, що над кручею. Кость плутався ногами в городині, в бур'янах, насилу поспівав за ними. Посідали над ярмом. Валя почав розповідати. Кость слухав, чухаючись, не маючи сили продерти очей.

— Заждіть... Як же... Гм... Та куди ж ви, власне, думаєте мандрувати? — Зо сну Кость ще негаразд розумів, про що мова.

— Та кажу ж — до Бондаря на Полтавщину. Десь у глибині заспаних очей блиснула в Костя іскра.

— Та це ви справді чи так тільки? — одкашлявшись, радісно промовив він.

— Як «так тільки»? Справді! — рішуче обоє разом промовили товариші.

— До Бондарів?

— До Бондарів!

— На Полтавщину?

— На Полтавщину!

— За двісті верстов? Пішки?

— Та хай буде хоч і триста — що нам! Не дійдемо?..

— Слухайте: ей-бо, ви дурите!..

Сон із Костя як рукою змило.

— Ото ж бо! Нащо нам тебе дурити!

Кость зразу загоготів, зареготав, аж луна пішла ярами: незважаючи на свій поважний вік, як сидів, він перекинувся головою вниз, покотився в яр, став там дубала, подригав ногами.

Обоє товариші чекали, сміючись, поки Кость переказиться.

Трохи втихомирений, він виліз на гору.

Згода!

Посідали тісніше. Радились гаряче, стиха. Постановили вирушити завтра зранку. Питання вирішали швидко одно за другим. І що брати в дорогу, і як казати вдома, і де збиратися, і кудю йти.

Сиділи недовго. Швидко розійшлися, щоб приготуватись в дорогу. Кость вертався в бурсу повною ходою, рішучий і бадьорий. Хто ще не спав із бурсаків, чули, як Кость гукав услід своїм гостям:

— Товариші! Не забудьте взяти з собою посвідчення!

Кость ліг на постіль, та вже спати було годі. Стояла, як жива, перед очима Настя, причувався її голос. Колись у школі на перерві він улучив був часинку, став із нею коло стіни на розмову. Прохав у неї на спомин хусточку. «Дивись, який швидкий, — так зараз і дай!» — одказала Настя. Потім озирнулась навкруги, пригнулась ближче й

стиха промовила: «Зароби». Брязнула намистом і швиденько од його наспівуючи:

Що твоє листячко вода знесла...

IV

Ще не спала роса на траві, а вже три тіні стрибали по шляху аж за Дарницею: по боках дві довші, а всередині коротенька, енергійна, од якої стирчали, як у самоварі, редакторські уші. Кость ніс за плечима клуночок із харчами, у Віті віддувався в кишені наган («на той випадок, як нападуть бандити»). Ліщина ніс під рукою здоровенний редакторський портфель.

Повертались назад, кланялись:

— Прощай, Київ!

— Та невже оце ми таки йдемо?! — сам собі не йняв віри Кость.

— Мені теж аж не віриться чогось, — признався Вітя.

Як казати правду, то й усім їм не вірилось. Коли ж розгорнулось широке-широке степове море, як безмежний килим, що витканий різнобарвними картами, та коли розіслалися неба голубі далі, як писаного, пішли, мов човнами попливли, по хлібах кучеряві хвилі — зелені, та срібні, та золоті,

мандрівникам почало здаватись, що в ту глибінь їх силоміць тягне. Тягне так, як ото буває, коли попадеш у прудку течію: тобі боязко, ти б уже й вернувся, а течія несе тебе далі й далі. Було і радісно, і боязко.

Ішли весело, аж підстрибували. Співали, гомоніли безперестану, незчулися, як і вечоріти стало.

— Гей, товариші, час і про ночівлю подумати — сонце заходить!

— Успіємо ще!

А тим часом сонце крадькома наниз — тиць, як у скриню, та й сховалось.

Стало хмуρο. Подув, де не взявся, вітрець холодком, отьмарилась золота пшениця, сумно так зашуміла-зашуміла. Раптом чогось стало страшно.

— Хлопці, що ми собі думаєм? Ніч заходить!..

Швиденько звернули до села по вузькій дорозі, що споришем позаростала.

Темніє все швидше й швидше. Вгорі блиснули зорі, мов сердиті чийсь у темряві очі: «А що це за люди? Звідки? Чого?» Жито зразу виросло, як ліс.

Ідуть мовчки, аж спотикаються, серце б'ється дедалі дужче.

Аж ось земля стала пухкенька, під ногами хрустить м'яке бадилля.

Кость спинився, злякано:

— Хлопці, та це ж ми по грядках чешемо! Як

хто побачить — по шиї надає! Всі спинились.

— Ще подумують, що злодії або бандити.

— Заждіть, хлопці, - надумав Валя, — давайте йти спокійно, сміливо, а щоб не подумали люди в селі, що ми якісь бандити, — заспіваймо.

Всі зразу погодилися, завели тремтячими од страху голосами:

Ты кресть-янин, я рабочий...

Аж ось зразу зашуміла недалеко гудина, загавкав собацюга. За ним недалеко другий, далі третій, четвертий... Зчинився в селі собачий лемент. Чуб угору поліз у хлопців, і що далі було, вже вони не пам'ятають, — мов од села вихором дунуло, і їх, як пір'я, понесло назад; летіли через межі, через воду, через колючки. Опам'ятались десь у полі, коли вже не було чути собак. Ноги в усіх горіли, ніби вони пробігли через жарке пожарище.

Далі пішли навмання. Щось виринуло перед очима — високе, як башта.

Зблизька здавалося — стояв якийсь велетенський жук, розчепірівши навхрест ноги. Млин. Посідали під млином.

Вітя почав сердито бубоніти.

— Що таке? — спитав Кость.

— Додому треба йти, от що! — рішуче промовив перегодя Вітя.

— Чого? — похмуро обізвався Кость. — Все одно доведеться в полі ночувати, а тут принаймні

хоч затишок.

Сиділи, зітхали.

— От тобі й клуня з сіном, і кожуха дасть дядько вкритись, і молочка зараз із-під корови, — бурчав Вітя.

— Та годі тобі, не бубони... Вертаться, так і вернемось. Діждемось хоч світу! — Валі було чогось страшно.

Сиділи мовчки. Далі один шапку під голову, за ним другі. Поснули...

— ...Ну, вставайте, хлопці, та будемо йти додому. Намандрували вже, — будив товаришів Кость, похмурий і сердитий.

Вже припікало сонце. Хлопці почали потягатись протираючи очі. Повилазили з-під млина, обтрушуються, Стали на шпилі, глянули: де ті всі подівалися нічні страхіття, — внизу стояло у вербах село, як викупане, а далі теж безкрає море золотих ланів, і далечінь, що так і тягне до себе в глибину. А сонце тепле, ласкаве, ніби умовляє: «То чого ви злякалися! Край тут — гляньте, який веселий, люди добрі, тут не загинете!»

Подивився Кость навкруги, звів тоскні очі на товаришів, почав благати:

— Ходімо, хлопці, далі! Уже ж скільки пройшли! Це ж буде сором людям хвалитись.

На душі в усіх справді було якось важко, скучно й трохи соромно.

Вагались недовго:

— Ходім! Гайда!

— Тепер, щоб не було, — не вертаться!

Кожний ніби переплив уперше Дніпро.

Вплив на середину: хочеш не хочеш, страшно чи ні, а вже треба пливти до того далекого берега.

V

Ідуть день, ідуть другий.

Перед очима мріють села, хутори, переліски, ставки, вітряки, розстеляється поле, поле — то срібне, то зелене, то золоте, а над усім небо чисте, як барвінок, синє, і далечінь, як дим. Пили свіжу воду з колодязя, купували молоко в баби, ночували, де прийдеться. В дядька на горищі, в дяка в садку, в школі. Скрізь цікаве, нове. Хоч би й школа: мала-малюсінька, ще не бачили такої зроду. В класі стеля низенька, вікна маленькі, мутні, і всього чотири парти. Довгі, нефарбовані, грубо сокирою витесані. Все таке убоге, а теж і собі: і Ленін, і Шевченко, і «куточок», і «хай живе». Учителька молоденька. На всьому помітно — енергійно змагається із злиднями молодість.

Ночуючи, розпитували шлях далі, запасались харчами. Перші два дні йшли весело, співали, боролись. Потім почали сваритись. Так, ні за що. За дрібниці. Далі й сваритись перестали, ідуть мовчки.

А сонце парить, а сонце пече. День у день.

Ось насилу-насилу ноги тягнуть. Забули, який день у дорозі, - п'ятий чи шостий. Все поплуталось.

...Вечоріє. Тільки що сунуться по шляху довгі-довгі тіні, третя, коротка, кульгає далеко позаду.

— Валя, та йди швидше, а то завидна в селі не будемо! — сердито кричить Вітя.

— Я не можу! — стомлений і сердитий долітає голос редактора. — У мене виразка на нозі.

— Доведеться і цю ніч ночувати в полі. От морока!

Недалеко шляху ріденький перелісок, поміж деревами стоїть у копицях сіно. Звернули до гайка; ідуть похмуро, мовчки. Розташувались. Сіно сухе, пахуче, а вечір теплий, земля ще пахтить денним сонцем, цвірінчать коники. Повитрушували з торби, що було, повечеряли, напились із криниці води. Вмостились під копицею.

Обличчя в усіх помалу стали прояснитися. Простягли натомлені ноги.

А по синьому небі рядами, як покоси, сунули звідкілясь пухкі зеленясті хмарки; не хмарки — висушене лугове сіно. В покосах горіли зорі, як червоні суниці. Небо — як скошений луг, тільки що копиць не видно. Покоси кудись сунулись, ніби їх вітром перекидало, і незабаром небо стало чисте — все зарясіло тими золотими суницями. Одна тільки

запізнена хмаринка, біла, прозора, самотою пливла позаду, як покотиполе. Ліщина не зводив із неї лінивих очей і перебирав у голові, на що вона похожа: на морську медузу? Ні, на мітлу? Теж ні. Несподівано про те ж саме обізвався Вітя:

— Хлопці, а гляньте на оту хмарку: чисто ж Настина коса, Бондарівнина! — засміявся він. Кость лежав боком — перекинувся. Швидко:

— Де? Де?

— І справді — таки коса!

— І таки Настина!

Аж посідали. Попідіймали голови.

— О, гляньте — ніби й обличчя її ховається в косах.

— Дивіться! І як воно таке робиться!

— Знаєте що? — вигадував Ліщина. — Це ми десь, певне, вже близько від них, то це вона вилетіла нам назустріч.

— Кликати вечеряти! Галушок гарячих їсти! Ставало весело. Ніби аж запахло гарячими галушками.

А шовкова хвиляста коса ще пишніше розпускала в небі ті золотаві кучері, що аж сяють на краєчках, ховала в собі зажмурене жартовливе лице і помалу-помалу пливла над хлопцями, щоб гаразд могли розгледіти її мандрівники та тлі тихої ночі.

— Насте, г-о-ов! — гукнув до неба Вітя.

— ... асте-о-ов! — одгукнулось у сусідньому

гайку.

— Чи варила на вечерю галушки?

— ... алушки... и... и...

— Єй-бо, мені здається, що ми десь уже близько, — запевняв Кость.

VI

Справді, було вже близько. Ближче навіть, ніж думали. Складали план, щоб спершу зайти в Лубни, а звідти вже, розпитавшись, у Липовий Кут. Коли ж другого дня зайшли в село й розпиталися, виявилось, що можна було йти в Кут навпростець, не заходячи в Лубни. Всього верст за двадцять. Де та й сила взялася. Аж пританцьовували і про виразки позабували.

У полі вже почалися жнива. Ідуть мандрованці та все у женців питають, та все питають, чи далеко ще до Кута.

Їм охоче відповідають:

— Верстов дванадцять... Верстов сім...

А наостанку:

— Ось же й він! Бачите, з яру липи виглядають: отож вам і Липовий Кут. А вам кого там треба?

Поблизу зацікавлених стає більше — поставали, дивляться: що воно, мовляв, за люди?

Аж ось од могили, що гонів двоє од дороги,

зірвався чогось із гурту женців один дядько в білій сорочці. Кинувши граблі, він жене до їх навпростець через стерню що є духу.

— Чого це він?

А дядько летить, аж спотикається, — махає рукою, сміється, ближче... ближче...

— Та це ж Василь! — не своїм голосом, забувши про людей, крикнув Кость.

— Го-го-го! — луна покотилась за гони.

То справді летів той самий Василь Бондар. Засмажений, м'язистий, в полотняній широкій сорочці він таки скидався тепер на доброго дядька.

— Валя! Кость! Вітя! — розставляє він широченно руки, мов їх усіх хоче обійняти. Вітається гаряче, у вічі зазирає.

— Та невже це ви? Так ніби це сон. Ну й молодці — от молодці, так молодці!

Приглядається до кожного обличчя: змарніле, засмажене, полуплене, білі плями на них, як лишай, губи потріскані, ноги у виразках.

— Єй-бо, аж не віриться, — протирає очі Валя. — Ану щипни мене, Вітю, чи це я не сплю?

Стоять, регочуться. Цілим табуном звернули із шляху на стерню.

Василь розповідає нашвидку, як їх упізнали:

— Побачили перші мати: кажуть: «Це якісь здалека ідуть люди». А Настя подивилась та й каже мені: «Знаєш, Василю, на кого скидається отой

малий?» А я кажу: «На кого?» — «На Валю, — каже, — на Ліщину: і картуз насупив на очі, і плече вгору підймає». Мені так і вдарило в голову: це ж вони до нас у гості.

Прийшли на ниву.

Стоять двоє коло нев'язаних снопів: одна старіша, висока, струнка, в очіпку. Енергійне обличчя, сірі очі у чорних віночках — мати. Друга з такими ж очима, в жовтій хустці, опустила соромливо униз вії, зашарілась, як мак, швиденько перебирає якесь стебло в в руці — Настя.

Мати пильно і привітно дивилась назустріч хлопцям і ще здаля хитала жалісно головою; такі вони були марні, обшарпані та чорні. Очі та зуби тільки й блищали.

Поздоровкались.

— Приймаєте нас, тьотю, на жнива? Це ми прийшли до вас учитись працювати. Сміється:

— Та й добре ж. То це ви аж із самого Києва пішки?

— Пішки.

— Нічого, добрі козаки.

Перегодя.

— Ну, козаки, сідайте ж ви під копою та спочиньте з дороги, а ми, діти, будемо кінчати, бо сонечко не стоїть.

Всі троє взялись до роботи. Проте хлопцям не сиділось, ті жнуть та в'яжуть, аж шумить, а ті

поміж ними крутяться. Між роботою — гомін: «А як там Сусанна?» — «А що робить Серьога? І досі „ха-лод-ной во-ди“ вигукує по Києву?» Сусіди раз у раз позирають на Бондаришину ниву: угадують, хто такий, чого.

Мимо вузьенькою дорогою рипить, як стара реля, блаженький візок з горою снопів, поруч широченно ступає дід. Він ще здаля кидає погляд на нових людей. Спинив конячку, висякав носа, пішов од воза стернею до гурту. Підходить.

Босий, худорлявий, голова сива, борода сива, брови густі, чорні, суворі. Очі, як у молодого; з-під густих брів жевріє жарт:

— З Києва? Я так і знав. А чи умієте робити, хлопці? Чи косить та жать будете? Робили коли в полі, чи, мо, й серпа в руках не держали?

— Як прийдуть до вас, діду Маркіяне, найматися, тоді будете питати, — одказала за хлопців Бондариха. Дід зразу пом'якшав.

— Та я нічого, я тільки так...

І справді, хлопці незабаром побачили, що дід жартує: очі сяяли вже миролюбно й весело. Почав розпитувати:

— А що там нового в Києві? Що пишуть у газетах? Як вам Чемберлен? Ліга націй? — чеше й не спіткнеться. — А чи правда, що вже вигадали машину, що погоду вгадує?..

І далі:

— Правду каже Тарас Шевченко: «Якби ви вчилися так, як треба...» — продекламував до речі вірші, далі виймає кисет, крекче й моститься вже на снопі сідати:

— У мене, знаєте... є така... книжечка...

— Діду Маркіяне, гляньте — віз ваш поїхав! Конячка дідова, постоявши в задумі кілька хвилин, з власної ініціативи справді нап'ялась і рушила. Колія була глибока, труська, і віз із снопами почав похитуватися з одного боку на другий. От-от перекинеться. Дід підтяг штани й вітром — до воза.

— Бач, бач яка! Ну, і хто тебе в шию жене?

— Що воно за дід? — спитав Валя.

— Це такий дід, що коли б не коняка, він би до ночі тут гомонів, — промовила Бондариха.

— Це наш студент кутянський, — додав Василь. — «Я, — каже, — всякому студентові докажу». Та ви ще узнаете його добре, він такий, ще не раз прийде. Ще, мо, й набридне.

...Вечоріло.

— Ну, діти, тепер додому!

VII

— А ось і наша хата!

В темряві вирізались контури похиленої хати з низенькою стріхою. Увійшли в двір. Попростягались на моріжку. В хаті світла не

світили. З дверей вийшла Настя з рядом, на порозі стала.

— Василю, візьми рядно та розстели під грушею — вечеряти будемо надворі.

Кость схопивсь вперед Василя — і втому забув. Взяв із рук у Насті рядно:

— Насте, ти не сердися, що ми прийшли до вас? — тихо питає. Настя виступила за поріг, стала в тінь, поважно, як гостинна господиня:

— Ні, я дуже рада. — І далі, подумавши: — Знаєш, мені сьогодні все здавалося, що хтось прийде. Все чогось поглядаю на шлях, все поглядаю...

— А ми вчора вночі бачили на небі твою косу, — не втерпів Кость, щоб зразу не похвалитись.

— Як же це? — зацікавилась, аж у темряві зашарілась Настя, мимохіть одкинула за плече товсту, як праник, косу.

— Кость! — гукають з гурту. Кость злякано кидає нашвидку Насті:

— Хай розкажу після! — Хотів бігти, знову на хвилинку спинився, пригнувся, стиха:

— А потім ти мені приснилася... Далі повернувся:

— Іду! — І вистрибом через колодку.

— Го-го-го!

Замість скатерті — на моріжку рядно, миска,

дерев'яні ложки. Крізь віти груші де-не-де просвічує тоненький ретязьок місяця, кладуться мережані на рядно тіні од віття. Сідають круг миски, шумко, весело.

— Вітя, де ти там? Вечеряти!

Вітя, що гайнув уже скрізь по двору, до всього приглядаючись, виходить із-за хати, з садка, стиха:

— Що то у вас під хатою?

— Де?

— Та отам у садку: якісь пірамідки чи пам'ятники... Василь зареготав.

— Та то ж наша пасіка!.. То вулики стоять.

...Вечеряють.

...Кругом у селі тихо. Тільки в дворі у вдови Бондарихи гомінка вечере: вигуки, сміх — на все село...

Гості у Бондарихи з Києва.

По вечері пішли спать у клуню, на сіно. Мати казала — «в хаті буде краще», — так ні! в клуню. Кость перед сном:

— Ну, хлопці, завтра ж у поле!

— Гляди ж, гляди, Василю, побуди нас завтра!

Василь тільки осміхнувся.

— Добре.

Вітя захріп одразу. Не пройшло й хвилини, ще всі гомоніли, аж він схопився, замахав руками.

— Що таке, Вітю? Вкусило щось? Вітя пролунав, протер очі, сплюнув: